

givelsen af Loven) dels en Bestemmelse om, at Raadet ved Afgørelsen af Ulykkestilfældets Omfang skal kunne tilkende den tilskadekomne en „Tilvænningserstatning“ for den Tid, der skønnes at maatte hengaa, indtil vedkommende opnaar den Færdighed, som svarer til den af Raadet forudsatte Invaliditetsgrad, eller efter Omstændighederne fuld Arbejdsfærlighed, en Erstatning, som dog ikke maatte overstige et Beløb, der svarer til 100 Dages Dagpenge, medens en Bestemmelse om, at hvis den Erstatning for fuldstændig Erhvervsudygtighed, som efter foranstaaende Hovedregel vilde tilkomme den paa-gældende, overstiger, hvad en Livrente paa Halvdelen af Aarslønnen vilde koste, skal Erstatningen fastsættes i Forhold hertil, blev udstemt. I Landstinget vedtoges, i Stedet for at beregne Erstatningen efter det 6-dobbelte af Aarslønnen, at anvende en „Rateskala“, ved hvilken regnes med et stigende Antal Aars Løn, jo større Invaliditeten er, med en jevn Stigning i Erstatningerne (se ovfr. i Gengivelsen af Lovens Indhold med Note). Til Gengæld for den ved denne Bestemmelse bevirkede Stigning af de forsikringspligtiges Udgifter til Forsikring lod Landstinget „Tilvænningserstatningen“ udgaa. Endvidere indsatte Landstinget Bestemmelsen om, at en Erstatning ikke kan overskride, hvad en Livrente, der svarer til den Procentdel af Aarslønnen, som Invaliditetsprocenten angiver, vilde koste. — Minimum for, hvad der kan udbetales til de etterladte, forhøjedes i Landstinget fra 2,400 Kr. til 3,000 Kr. — I Reglerne om Beregningen af Aarslønnen indsatte Landstinget Bestemmelsen om, at Aarslønnen ikke ved Invaliditetserstatningens Beregning kan sættes højere end 1,200 Kr. — I Bestemmelserne om Anvendelsen af den udbetalte Erstatning indsatte Landstinget, at Livrentebetaling som Regel skal anvendes, naar Invaliditeten er over 70 pCt. og Personen over 50 Aar.

De i *Femte Kapitel* foretagne Ændringer var uden væsentlig Betydning.

Sjette Kapitel. Lovforslaget angav som forsikringspligtig: „enhver, der driver økonomisk Virksomhed“; dette ændredes (altsaa udvidedes) til „enhver, der driver Virksomhed, uanset om denne er erhvervsmæssig eller ej“, hvorhos Folketinget omvendt tilføjede, at der ikke skulde have Forsikringspligt overfor den tilfældige Medhjælp i Husholdningen m. v. — Efter Lovforslaget skulde der kun være Adgang til at tegne frivillig Forsikring i anerkendte Selskaber „med gensidigt Ansvar“; denne Indskrænkning bortfaldt i Landstinget, jfr. videre ndfr. under tiende Kapitel. Slutningsbestemmelsen, at en saadan Forsikring ikke bortfalder, fordi den forsikredes Indkomst senere naar op over Grænsen, indsattes i Folketinget, og Landstinget tilføjede: men Statstilskuddet bortfalder.